

Nr 21.

Ankom till riksdagens kansli den 8 april 1943 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om viss ändring i grunderna för taxering av inkomst av jordbruksfastighet, m. m.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet hava hänvisats följande, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen:

1) de likalydande motionerna nr 12 i första kammaren av herr *Bondeson* m. fl. och nr 21 i andra kammaren av herr *Liedberg* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådana taxeringsföreskrifter för jordbruksutöware, att dessa i likhet med andra rörelseidkare vid taxering erhålla rätt till avskrivning, procentuell eller fri, å varulager och inventarier»;

2) motionen nr 249 i andra kammaren av herr *Gustafsson* i Lekåsa, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville begära, att sådana direktiv utfärdades till ledning för taxeringsmyndigheterna, att avdragen för värdeminskning å byggnader, tillhörande jordbruksfastighet, bättre avpassades efter byggnadskostnaderna och byggnadernas varaktighetstid, samt att Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning och för riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i taxeringsförordningarna, att jordbrukare vid taxering erhålla rätt till avskrivning å varulager och inventarier»; samt

3) de likalydande motionerna nr 120 i första kammaren av herr *Gunnar Andersson* m. fl. och nr 119 i andra kammaren av herr *Janson* i Frändesta m. fl., vari hemställts, »att riksdagen — med hänsyn till önskvärdheten att vid inkomstuppskattningen enligt kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt inkomst av jordbruksfastighet erhåller likställighet med rörelse — måtte dels i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag angående grunderna för beräkning av överpris och merkostnad vid ny-, till- eller ombyggnad av fastighet och nyuppsättning av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier, dels ock för sin del besluta, att dylika avdrag, i huvudsak beräknade enligt de grunder som föreskrivits i förordningen om krigskonjunkturskatt för 1942, må provisoriskt tillämpas vid 1943 års inkomsttaxering», varjämte anhållits, att utskottet ville utarbeta för bifall till sistnämnda hemställan erforderlig författningstext.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionärernas hemställan, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna.

Frågan om jordbrukares rätt att deklarerera efter bokföringsmässiga grunder har varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet bland annat i samband med behandlingen vid 1927 års riksdag av Kungl. Maj:ts proposition nr 102 med förslag till kommunalskattelag m. m.

1921 års kommunalskatteskommitté hade i 28 § av sitt förslag till kommunalskattelag intagit en bestämmelse att, därest för jordbruk, dess binäringar eller skogsbruk ordnad bokföring funnes av beskaffenhet att läggas till grund för uppskattning av inkomsten, denna finge beräknas efter bokföringsmässiga grunder.

Uti flertalet av de utlåtanden, som avgivits över kommitténs förslag i förenämnda hänseende, hade detta lämnats utan erinran. Kammarrätten hade icke gjort någon annan anmärkning mot förslaget än att i lagtexten borde tydligt utsägas, att det skulle tillkomma vederbörande myndigheter att avgöra, huruvida en jordbrukare skulle få deklarerera bokföringsmässigt.

Beträffande denna fråga anförde *föredragande departementschefen* i ovan nämnda proposition nr 102 följande:

»Kommunalskatteskommitténs förslag innebär, såvitt jag kunnat finna, rätt för vederbörande taxeringsmyndigheter att bestämma icke blott, huruvida en jordbrukare skall taxeras efter bokföringsmässiga grunder, utan jämväl de grunder, efter vilka taxeringen i dylikt fall skall ske, detta senare dock med den inskränknigen, som kan anses ligga i uttrycket 'efter bokföringsmässiga grunder'. I motsats till vad fallet var med 1922 års sakkunnigförslag, innehåller kommittéförslaget inga närmare bestämmelser om inkomstberäkningen vid taxering efter bokföringsmässiga grunder liksom ej heller bestämmelser, huru bör förfaras, när en jordbrukare vill övergå från det ena till det andra systemet. Jag finner det icke tillrådligt att på detta sätt överlämna åt taxeringsmyndigheterna att, utan ledning av lagstiftningen, bestämma omfattningen av det inkomstbegrepp, som skall tillämpas i vissa fall. Skall författningens rätt för jordbrukare att taxeras efter bokföringsmässiga grunder införas, synas i skattelagstiftningen böra meddelas närmare regler för inkomstberäkningen. Emellertid hava mot inkomstkattesakkunnigas härutinnan framlagda förslag framförts anmärkningar av den art, att sagda förslag icke läter kunna utan omarbetning i väsentliga delar läggas till grund för lagstiftning i ämnet. En dylik omarbetning har icke nu kunnat ske. På grund av vad jag nu anført hava i det framlagda förslaget icke upptagits några bestämmelser i ämnet, utan torde med denna fråga tillsvidare få bero i avvaktan på vidare utredning.»

Första särskilda utskottet vid 1927 års riksdag anförde i sitt utlåtande nr 1 i detta ämne följande:

»I anledning av vad chefen för finansdepartementet anført rörande fortsatt utredning av frågan om jordbrukares rätt att taxeras efter bokföringsmässiga grunder, tillåter sig utskottet framhålla önskvärdheten av att under tiden intill dess en även enligt utskottets mening behöfvig dylik utredning kommer till stånd och leder till resultat, taxeringsmyndigheterna ej skola bryta med nuvarande praxis att, om ordnad bokföring med vinst- och förlustkonto finnes och kan väntas komma till fortsatt användning, så att trygghet för en likformig taxering i framtiden föreligger, medgiva taxering efter bokföringsmässiga grunder. Bland de skäl, som anförts för en reform, vilken lagfäster denna praxis, tillåter sig utskottet särskilt framhålla, att för dem,

som äro pliktiga att i eljest bedriven näringsverksamhet föra handelsböcker, vilka i dylikt fall laglikmätigt böra avse även jordbruksrörelsen, en taxering efter bokföringsmässiga grunder måste te sig särskilt naturlig.»

Förenämnda proposition nr 102 avlogs av 1927 års riksdag.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 213 till 1928 års riksdag med nytt förslag till kommunalskattelag liksom vid förslaget behandling i riksdagen var den nu förevarande frågan ej föremål för särskild uppmärksamhet.

Vid 1939 års lagtima riksdag var frågan om betydelsen av bokföring för jordbruket föremål för uppmärksamhet i samband med spörsmålet om avdrag för värdeminskning å inventarier vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet. I de likalydande motionerna I:157 och II:227 hemställdes nämligen om utredning och förslag till sådan ändring i kommunalskattelagen, att jordbruket i fråga om avdrags- och avskrivningsbestämmelser bleve fullt jämfäst med andra näringar. Dessa motioner föranledde ej någon riksdagens åtgärd.

1939 års bevillningsutskott framhöll i sitt betänkande nr 30 i anledning av förenämnda motioner bland annat, att i fråga om jordbruk ej förelåge bokföringsskyldighet samt att ordnad bokföring i allmänhet ej förekomme. Utskottet, som ansåg de nuvarande bestämmelserna i ämnet för jordbruket stundom icke leda till ett i beskattningsavseende nöjaktigt resultat, funne skäl tala för att frågan gjordes till föremål för närmare utredning. Därvid borde omprövas, huruvida icke jordbrukets avskrivningsfråga kunde lösas efter i huvudsak samma grunder, som gällde beträffande rörelse. Vid en sådan lösning av frågan funne utskottet det vara nödvändigt, att garantier skapades för en tillfredsställande kontroll liknande den vid rörelse antingen genom bestämmelser om bokföringsskyldighet för jordbruket eller ock på annat betryggande sätt.

I de vid 1941 års riksdag väckta likalydande motionerna I:94 och II:133 hemställdes, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag rörande, bland annat, rätt till fri avskrivning vid taxering resp. väsentlig uppmjukning av de s. k. bundna avskrivningsreglerna för driftbyggnader i rörelse och jordbruk för sådana skattskyldiga, som förde fullständiga räkenskaper.

1941 års bevillningsutskott anförde i sitt betänkande nr 33 i anledning av förenämnda motioner, att utskottet ansåge det ur principiell synpunkt vara riktigt, att avdrag för värdeminskning å i rörelse och jordbruk använda driftbyggnader i beskattningshänseende borde behandlas på samma sätt som då fråga vore om i rörelse använda maskiner och andra inventarier för stadigvarande bruk. För en tillfredsställande lösning av den föreliggande avskrivningsfrågan måste enligt utskottets uppfattning givetvis uppställas det kravet, att betryggande garantier skapades för att vid försäljning av byggnader återbekomma förut avskrivna belopp bleve beskattade. I fråga om rörelseidkare och sådana jordbrukare, som förde fullständiga och noggranna räkenskaper, funne utskottet det vara möjligt att inom ramen för gällande skattesystem anordna reglerna beträffande avskrivningarna för driftbyggnader på

sådant sätt, att dessa regler bättre anpassades efter byggnadernas ekonomiska livslängd än som för närvarande vore fallet. Beträffande övriga slag av byggnader ansåge utskottet det däremot vara förenat med större svårigheter att åstadkomma en uppmjukning av gällande avskrivningsregler. Riksdagen beslöt, i enlighet med utskottets förslag, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhänga, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning om ändring av gällande skatteförfattningar i de delar, som i betänkandet berörts, och därvid beakta vad i betänkandet anförts.

Vid samma års riksdag hemställdes vidare i de likalydande motionerna I: 31 och II: 199 om sådan ändring av kommunalskattelagen, att rätten för jordbrukare att taxeras efter bokföringsmässiga grunder komme till direkt uttryck i lagen eller i anvisningarna till densamma. Dessa motioner föranledde icke någon riksdagens åtgärd.

Bevillningsutskottet framhöll i sitt betänkande nr 34 i anledning av sistnämnda motioner som sin uppfattning, att det för jordbrukare, som hade ordnad bokföring, föreläge rätt att deklarerera sin inkomst av jordbruk eller dess binärningar efter bokföringsmässiga grunder. I praxis hade även jordbrukare medgivits rätt till taxering efter sådana grunder. Vid sådant förhållande funne utskottet behov icke föreligga av någon särskild bestämmelse därom i kommunalskattelagen, och utskottet avstyrkte därför bifall till motionärernas förslag. Då det emellertid visat sig, att taxeringsnämnderna icke alltid syntes äga kännedom om att jordbrukare, som hade ordnad bokföring, ägde rätt att deklarerera sin inkomst med stöd av räkenskaperna, funne utskottet det vara av vikt, att landskamrerarna i sina anvisningar till ledning vid taxeringen fäste taxeringsmyndigheternas uppmärksamhet på förefintligheten av sagda rätt.

Vad angår de nu föreliggande motionerna må av motiveringen för de däri framställda yrkandena anföras följande.

I de likalydande motionerna I: 12 och II: 21 har anförts bland annat, att inkomst av jordbruksfastighet enligt nu gällande skatteförfattningar redovisades enligt den s. k. kontantprincipen. Denna redovisningsmetod vore mycket enkel men gäve tyvärr ej det riktigaste uttrycket för intäkten av jordbruksfastighet. Tolkningen av gällande författningar gäve också i vissa avseenden anledning till tvister mellan de skattskyldiga och beskattningsmyndigheterna. Framför allt gällde detta i vad mån intäkter från försäljningen av levande och döda inventarier vore att hänföra till beskattningsbar intäkt av jordbruksfastighet eller till realisation. Uppdelningen av kostnaderna på nyuppsättning, å ena, och utbyte av inventarier, å andra sidan, föranledde stora svårigheter. Den nuvarande redovisningsprincipen medgäve icke heller jordbruket att skapa dolda reserver, medan industri och handel medgivits långt gående rättigheter därvidlag. Tidigare hade kontantprincipen lämnat relativt tillfredsställande resultat vid inkomstredovisningen på grund av då rådande stabilitet i jordbrukets prisnivå. Det industrialiserade jordbruket krävde emellertid ett annat redovisningssystem. Redovisning efter bokföringsmässiga

grunder skulle lämna ett mera exakt uttryck för jordbrukets verkliga inkomster. Enligt denna metod skulle årsresultatet påverkas av lagerbehållningen samt av fordringar och skulder i jordbruket. Därigenom skulle åstadkommas en jämnare taxering. En redovisning efter bokföringsmässiga grunder skulle därjämte möjliggöra fördelning av kostnaderna för inventarier över dessas hela varaktighetstid. Införandet av fri avskrivning för jordbruket måste anses önskvärt och rättvist. I vart fall borde jordbruket tillerkännas rätten att tillämpa avskrivning efter avskrivningsplan. I samband med krigskonjunkturbeskattningen hade frågan om redovisning efter bokföringsmässiga grunder för jordbruket i hög grad aktualiserats. Särskilt genom 1942 års lagstiftning hade införts bokföringsmässiga grunder för jordbruket vid inkomstberäkningen ur krigskonjunkturskattesynpunkt. Själva övergången till redovisning efter bokföringsmässiga grunder medförde givetvis svårigheter, men huvudprincipen borde vara, att som ingångsvärden vid upprättandet av den första ingående balansräkningen upptoges de värden för i jordbruket investerade tillgångar, som tidigare icke påverkat den taxeringsmässiga inkomstberäkningen enligt kontantprincipen.

I motionen II: 249 har framhållits bland annat, att fastighetsägare enligt gällande skatteförfattningar ägde rätt göra avdrag för den värdeminskning, som årligen uppstode på fastighetens byggnader. I de anvisningar, som medföljde varje jordbruksbilaga, sades beträffande avskrivningar, att byggnadernas anskaffningskostnad rätteligen skulle vara det värde, som borde läggas till grund för beräkningen av avdraget. Det tillades emellertid, att det merendels vore tillrådligt, att avdraget uträknades med en viss procent av det i taxeringsvärdet ingående jordbruksvärdet. Detta tolkades av taxeringsnämnderna på så sätt, att värdeminskningsavdraget fastställdes till *en* procent av fastighetens taxerade jordbruksvärde. Med de höga byggnadskostnader, som nu rådde, bleve en avskrivning om endast en procent synnerligen oförmånlig för fastighetsägaren, då en byggnad i de flesta fall ej kunde användas under så lång tid som vore nödvändigt för att byggnadskostnaderna skulle ha slutamorterats genom värdeminskningsavdraget. I särskilt hög grad gällde detta för de mindre fastighetsägarna inom jordbruket, då byggnadskostnaderna, räknat per hektar, bleve avsevärt högre på de mindre brukningsdelarna än på de större.

I de likalydande motionerna I: 120 och II: 119 har anförts bland annat, att på grund av höga byggnadskostnader och anskaffningskostnader för inventarier i jordbruket det framstode såsom särskilt önskvärt, att vid taxeringen avdrag finge åtnjutas vid inkomstberäkningen för överpris och merkostnader vid ny-, till- eller ombyggnader samt vid nyuppsättning av levande och döda inventarier i jordbruk och skogsbruk. I princip syntes ett sådant avdrag böra medgivas med hänsyn till bestämmelserna i 20 § kommunalskattelagen, enligt vilket stadgande avdrag vore medgivet för alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Frågan om överpris och merkostnader hade vid ett flertal tillfällen diskuterats men icke blivit slutgiltigt löst vare sig genom lagstiftning eller i praxis. Överprisavdragets

karaktär av driftkostnad hade understrukits i ett av inkomstskattesakkunniga avgivet betänkande (Statens offentl. utredn. 1923: 69 sid. 112). I en av 1924 års skatteberedning avgiven promemoria (Statens offentl. utredn. 1927: 23) hade skatteberedningen upptagit ett särskilt stadgande rörande rätt till avdrag för överpris och merkostnad å vissa tillgångar.

Utskottets yttrande.

I anledning av de i de likalydande motionerna I: 12 och II: 21 samt i motionen II: 249 väckta förslagen om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning angående rätt för jordbrukare att vid taxering erhålla avskrivning å varulager och inventarier får utskottet anföra följande.

Enligt i kommunalskattelagen givna föreskrifter skall inkomst av jordbruksfastighet beräknas enligt den s. k. kontantprincipen. Denna princip innebär, att intäkterna anses hava åtnjutits under det beskattningsår, då desamma av den skattskyldige uppburits eller blivit för honom tillgängliga för lyftning. Naturaförmåner upptagas till beskattning för det år, då desamma kommit den skattskyldige till godo. Driftkostnaderna i jordbruk anses belöpa på det beskattningsår, under vilket de betalats. Kostnader för anskaffning av inventarier till ersättning för avyttrade avdragas i sin helhet vid inkomstberäkningen för det år, då kostnaderna ägt rum.

Utan hinder av dessa bestämmelser ha emellertid i praxis jordbrukare i vissa fall medgivits rätt att vid taxering beräkna inkomsten av jordbruk efter bokföringsmässiga grunder. En förutsättning för att en sådan beräkning kunnat godkännas torde hava varit, att ordnad bokföring med räkenskapsavslutning finnes samt att densamma kan förväntas komma till fortsatt användning, så att trygghet föreligger för en likformig taxering i framtiden. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har jämväl 1941 års bevillningsutskott uttalat såsom sin uppfattning att för jordbrukare, som hava ordnad bokföring, rätt förefinnes att deklarerera inkomsten av jordbruk eller dess binärningar efter bokföringsmässiga grunder.

Även enligt utskottets mening torde under ovan angiven förutsättning rätt för jordbrukare till taxering efter bokföringsmässiga grunder kunna anses föreligga. Utskottet har emellertid icke kunnat undgå att finna, att frånvaron av uttryckliga bestämmelser i ifrågavarande hänseende medför en viss oklarhet såväl beträffande de betingelser, under vilka denna rätt kan sägas vara för handen, som ock rörande rättighetens omfattning. Såsom ovan nämnts måste för rätten att deklarerera efter bokföringsmässiga grunder förutsättas ej allenast att den skattskyldige har ordnad bokföring utan även att han jämväl i fortsättningen kommer att begagna sig av sådan bokföring. Har beträffande någon skattskyldig deklaration efter bokföringsmässiga grunder en gång medgivits vid taxeringen, torde för ett senare beskattningsår återgång till kontantprincipen icke böra få ifrågakomma. Ett sådant förfarande skulle nämligen vid taxeringen medföra synnerliga svårigheter. Eftersom bokföringsplikt ej är föreskriven angående jordbruk, kan givetvis, så länge särskil-

da bestämmelser ej finnas, någon absolut trygghet för att ordnad bokföring stadigvarande kommer att begagnas icke föreligga. Särskilda svårigheter förefinnas även för det första året, då taxering efter bokföringsmässiga grunder äger rum. Har taxering tidigare skett enligt kontantprincipen, kan taxeringen efter redovisningssystemets omläggning ej verkställas enbart med ledning av den bokföringsmässiga vinsten under beskattningsåret. För att förebygga att vid övergången till det nya redovisningssystemet inkomst undgår beskattning bliva särskilda grunder för beräkningen av vinstresultatet erforderliga. Givet är att frånvaron av några som helst föreskrifter i nu ifrågavarande hänseenden måste med hänsyn till önskvärdheten av likformighet vid taxeringen framstå såsom en avsevärd brist i vår skattelagstiftning. Utskottet finner fördenskull uppenbart, att uttryckliga bestämmelser rörande de förutsättningar, under vilka jordbrukare skola äga rätt att taxeras efter bokföringsmässiga grunder, äro av behovet påkallade.

Såsom ovan nämnts kan emellertid tveksamhet även råda angående omfattningen av den enligt nuvarande praxis medgivna rätten för jordbrukare att taxeras enligt bokföringsmässiga grunder. Att vid taxering efter sådana grunder hänsyn skall tagas till inneliggande lager, varufordringar och varuskulder vid beskattningsårets början och slut är visserligen självfallet. Såvitt utskottet kan finna, torde det emellertid i saknad av uttryckliga bestämmelser i ämnet vara tvivel underkastat, huruvida berörda rätt till bokföringsmässig taxering jämväl inrymmer rätt att vid beskattningen åtnjuta avdrag för värdeminskning å inventarier. Enligt vad utskottet inhämtat torde åtminstone vissa taxeringsmyndigheter anse sig förhindrade att vid taxeringen godkänna sådana avdrag.

Frågan om införande av uttryckliga bestämmelser om rätt för jordbrukare att taxeras enligt bokföringsmässiga grunder har såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen tidigare vid upprepade tillfällen varit under behandling. Någon utredning i detta ämne har dock hittills ej kommit till stånd. Utskottet anser för sin del angeläget, att en sådan utredning utan dröjsmål äger rum. Ej minst med hänsyn till betydelsen av att taxeringsmyndigheterna, då jordbrukare medgivas rätt att taxeras enligt bokföringsmässiga grunder, tillämpa enhetliga principer synes en reglering på förevarande område vara i hög grad önskvärd. Utskottet förordar fördenskull en dylik utredning.

Vid den av utskottet sålunda föreslagna utredningen torde böra övervägas, huruvida bokföringsplikt bör föreskrivas för åtminstone vissa kategorier av jordbrukare, i första hand givetvis de större jordbrukarna. Införande av en allmän bokföringsplikt för jordbrukare lärer däremot vara uteslutet. Tänkbart är att bokföringen för jordbruk skulle kunna vara av något enklare slag än för rörelse. Vid utredningen bör även undersökas, i vilken utsträckning avskrivningar skola vara medgivna i beskattningshänseende för värdeminskning å inventarier, då taxering äger rum enligt bokföringsmässiga grunder. Särskilda bestämmelser böra även meddelas rörande inkomstberäkningen vid övergången från redovisning enligt kontantprincipen till redovisning enligt bokföringsmässiga grunder.

Vad angår det i de likalydande motionerna I: 120 och II: 119 framställda yrkandet om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning angående grunderna för beräkning av överpris och merkostnad vid ny-, till- eller ombyggnad av fastighet och nyuppsättning av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier finner utskottet jämväl berörda spörsmål böra upptagas till behandling i samband med den av utskottet sålunda föreslagna utredningen, varvid bör undersökas, huruvida i nämnda hänseenden kan vinnas överensstämmelse med vad som nu gäller beträffande rörelse. Det i motionerna väckta förslaget om provisoriskt införande redan vid innevarande års taxering av bestämmelser härutinnan kan utskottet däremot icke tillstyrka.

I motionen II: 249 har slutligen yrkats skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran, att sådana direktiv måtte utfärdas till ledning för taxeringsmyndigheterna, att avdragen för värdeminskning å byggnader, tillhörande jordbruksfastighet, bättre avpassades efter byggnadskostnaderna och byggnadernas varaktighetstid. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har 1941 års riksdag på förslag av samma års bevillningsutskott i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt om utredning rörande bland annat frågan om avskrivning å driftbyggnader i jordbruk. Utskottet förutsätter, att i samband med den av utskottet nu föreslagna utredningen jämväl berörda spörsmål ägnas uppmärksamhet.

Utskottets hemställan.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av dels de likalydande motionerna I: 12 och II: 21 dels motionen II: 249 och dels de likalydande motionerna I: 120 och II: 119, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning om ändring av gällande skatteförfattningar i de delar, som berörts i detta betänkande, och därvid beakta vad i betänkandet anförts samt snarast möjligt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 8 april 1943.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärq, Elon Andersson, Wahlmark, Axel Ivar Anderson, Sjödahl, Egnell, Ekman, Frans Ericson, Velandér och Björkman*; samt

från andra kammaren: herrar *Hagberg* i Malmö, *Hammarlund, Orgård, Sandberg, Falk, Lundell, Rosander, Sundström* i Skövde, *Ohlsson* i Kastlösa och *Bladh*.